

ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

Bukott angyalok városa

A VÉGZET EREKLYÉI 4.

#1
New York
Times
bestseller

fine
selection

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

Bukott
angyalok városa
A VÉGZET EREKLYÉI 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

JOSHNAK

Sommes-nous les deux livres d'un même ouvrage?

Első rész

PUSZTÍTÓ ANGYALOK

*Vannak sötétben bujkáló betegségek;
és vannak pusztító angyalok, akik anyagtalan köntösbe burkolózva
szállnak körülöttünk, s nem állnak szóba velünk;
nem láthatjuk őket, de érezzük erejüket, és elveszünk a kardjuk által.*

Jeremy Taylor: Temetési beszéd

I A gazda

– CSAK KÁVÉT KÉREK.

A pincérnő felvonta kihúzott szemöldökét. – Enni nem is akarsz? – kérdezte. Erős akcentusa volt, és sütött róla a csalódottság.

Simon Lewis ezt aligha róhatta fel neki; a nő nyilván komolyabb borravá-lóban reménykedett, mint amit egyetlen kávé után kapni fog. Viszont nem ő tehetett róla, hogy a vámpírok nem esznek. Néha azért így is előfordult, hogy ételt rendelt, hogy megőrizze a hétköznapiság látszatát, ezen a kedd estén azonban, amikor a Veselkában rajta kívül szinte senki nem volt, nem tűnt érdemesnek strapálnia magát. – Csak a kávé kérem.

A pincérnő egy vállrándítással elvette előle a laminált menüt, és tovább-állt, hogy intézkedjen a kávé ügyében. Simon hátradólt a kemény műanyag széken, és körülnézett. A Kilencedik utca és a Második sugárút sarkán álló Veselka volt az egyik kedvenc helye a Lower East Side-on. A régimódi étte-rem falait fekete-fehér tapéta borította, és senki nem szólt rá az emberre, ha egész nap bent üldögélt, feltéve, hogy félóránként rendelt egy kávé. Aztán meg itt csinálták a legjobb vegetáriánus pirogot meg borscsot, de azok az idők már elmúltak, amikor ezek körül forogtak a gondolatai.

Október közepe volt, és nemrég rakták fel a Halloween-dekorációt, ami egy ingatag BORSCSOT VAGY CSALUNK! feliratból meg egy Borscsula grófnak keresztelt vacak kartonvampírból állt. Egyszer volt, hol nem volt,

Simon és Clary igen jól szórakoztak a béna díszítésen, de a fekete köpenyes gróf a kamu vámpírfogakkal most már egyáltalán nem tűnt olyan viccesnek Simon szemében.

A fiú az ablak felé pillantott. Csípős volt az este, és a szél úgy sodorta magával a faleveleket a Második sugárúton, mint egy marék szétszórt konfettit. Egy lány szedte a lábát odakint. Ballonkabátjának övét szorosra húzta a derekán, hosszú fekete haja lobogott a szélben. Az emberek sorban utána fordultak, ahogy elment mellettük. Annak idején Simon is megnézte magának az ilyen lányokat, és szórakozottan azon gondolkodott, vajon hová tarthatnak, és kivel találkoznak. Annyit azért biztosan tudott, hogy nem hozzá hasonló fiúkkal.

Csakhogy ez a lány most éppen hozzá sietett. A bejárat fölött megsörrent a kis harang, ahogy kinyílt az ajtó, és Isabelle Lightwood lépett be az étterembe. Amikor megpillantotta Simont, elmosolyodott, és felé indult. Menet közben kibújt a kabátjából, és a szék támlájára terítette, mielőtt leült. A kabát alatt „tipikus Isabelle-göncöt” viselt, ahogy Clary szokta nevezni az ilyesmit: szűk bársonyszoknyájához neccharisnyát és csizmát húzott. A bal bakancsának szárába egy kést tűzött, amiről Simon tudta, hogy csak ő látja. Azért így is minden szem feléjük fordult, amikor a lány hátravetette a haját, és letelepedett az asztal mögé. Akármit is viselt éppen, Isabelle úgy vonzotta a tekinteteket, akár a tűzijáték.

A gyönyörű Isabelle Lightwood. Amikor Simon először találkozott vele, úgy sejtette, sosem fog észrevenni egy magafajta fiút. Mint aztán kiderült, nem is tévedett nagyot. Isabelle leginkább azokat a srácokat kedvelte, akiket a szülei nem néztek jó szemmel, az ő világában ez pedig leginkább az Alvilágiakat jelentette – tündéreket, vérfarkasokat meg vámpírokat. Simon a mai napig csodálkozott rajta, hogy az elmúlt két hónapban randizgattak egymással, még ha a kapcsolatuk ehhez hasonló ritka találkozásokra is korlátozódott, és kénytelen volt azt is feltételezni, hogy ha nem változik vámpírrá,

hogy ha az egész élete nem vesz gyökeres fordulatot egyetlen pillanat alatt, még ennyi sem történt volna közöttük.

Isabelle a füle mögé simította haját, és megvillantotta ragyogó mosolyát. – Jól nézel ki.

Simon végignézett a tükörképén az étterem ablakának üvegében. Isabelle hatása egyértelműen megmutatkozott a külsején, amióta randizni kezdtek. A lány bőrzakóra cseréltette vele a kapucnis pulcsijait, az edzőcipők helyett pedig márkás bakancsokat vetetett föl vele. Aminek mellékesen háromszáz dollárba került párja. Simon azért továbbra is jellegzetes feliratos pólóit viselte – erre éppen az volt írva, hogy AZ EGZISZTENCIALISTÁK ÉRTELMETLENÜL CSINÁLJÁK –, de a farmerjának már nem volt szakadt a térdé meg a zsebe. Aztán meg a haját is úgy megnövesztette, hogy most az arcába hullott, és teljesen eltakarta a homlokát, bár ez nem annyira Isabelle ötlete volt, inkább a szükség hozta így.

Clary sokat heccelte az új külseje miatt, de hát ő mindent kellőképpen röhejesnek talált Simon szerelmi életével kapcsolatban. Képtelen volt komolyan venni, hogy a fiú Isabelle-lel jár. Persze azt szintúgy képtelen volt komolyan venni, hogy Simon mindeközben egy másik barátjukkal, Maia Robertsszel is randizik, aki történetesen vérfarkas. Azt meg aztán végképp lehetetlennek találta, hogy Simon még egyik lánynak sem beszélt a másiktól.

A fiú egyáltalán nem volt benne biztos, hogy történt a dolog. Maia szívesen ment át hozzá, hogy játsszon az Xboxával – az elhagyatott rendőrőrsön, ahol a farkasfalka élt, nem volt semmi ilyesmi –, aztán amikor harmadszor vagy negyedszer járt ott, indulás előtt odahajolt, és nyomott egy pusztit Simon arcára. A fiúnak tetszett a dolog, és felhívta Claryt, hogy megkérdezze, el kell-e mesélnie Isabelle-nek, mi történt. – Okoskodd ki végre, mi folyik közted meg Isabelle között – felelte Clary –, aztán mondd el neki.

Ez aztán rossz tanácsnak bizonyult. Azóta eltelt egy hónap, és Simon még mindig nem tudta biztosan, mi zajlik közte és Isabelle között, úgyhogy

inkább nem mondott semmit. Ráadásul, ahogy telt az idő, úgy tűnt egyre kínosabbnak az ötlet. Eddig sikerült mindent megoldania. Isabelle és Maia nem igazán barátkozott egymással, és csak ritkán találkoztak – viszont úgy állt a helyzet, hogy sajnos ez hamarosan megváltozik. Clary édesanyja és régi barátja, Luke pár héten belül összeházasodik, az esküvőre pedig meghívták Isabelle-t és Maiát is. Simon lényegesen kevésbé találta volna ijesztőnek, ha egy rakás feldühödött vámpírvadász kergeti végig New York utcáin.

– Szóval – mondta Isabelle, kizökentve Simont a gondolatmenetéből. – Miért vagyunk itt, és nem a Takiban? Ott vért is kapnál.

Simon összerendezte a lány hangerejétől. Isabelle nem törődött a finomságokkal. Szerencsére a jelek szerint senki nem figyelt oda rájuk, még a pincérnő sem, aki időközben visszatért, lecsapott egy csésze kávéra Simon elé, aztán végigmérte Izzyt, és továbbállt anélkül, hogy felvette volna a rendelést.

– Tetszik itt – szólt a fiú. – Claryvel sokszor ültünk be ide, amikor még a Tischbe járt. Nagyon jó a borscs meg a blini, ráadásul egész éjszaka nyitva van.

Isabelle oda sem figyelt a fiúra, csak csodálkozva nézett el mellette. – Az meg mi?

Simon követte a lány tekintetét. – Az Borscsula gróf.

– *Borscsula* gróf?

Simon vállat vont. – Halloween-dekoráció. Borscsula gróf a gyerekek kedvéért van itt. Olyan, mint a Csokula grófos gabonapehely meg a Számherceg a *Szezám utcában*. – Elvigyorodott Izzy értetlen tekintetét látva. – Tudod, számolni tanítja a gyerekeket.

Isabelle a fejét rázta. – Van egy tévéműsor, amiben egy vámpír tanítja számolni a gyerekeket?

– Amikor nézed, azért nem gáz – jegyezte meg Simon.

– Van némi mitológiai alapja az ilyesminek – mondta Isabelle, és máris átváltott okoskodó Árnyvadász üzemmódba. – Egyes legendák megemlítik, hogy a vámpírok a számolás megszállottjai, és ha valaki kiborít eléjük egy

csomó magot, abba kell hagyniuk, amit csinálnak, és kényszeresen meg kell számolniuk. Ez persze semmivel sem áll közelebb az igazsághoz, mint a fok-hagymás szöveg. És miért tanítanának a vámpírok gyerekeket? A vámpírok félelmetesek.

– Köszönöm – mondta Simon. – Ez egy vicc, Isabelle. Úgy néz ki, mint Drakula, és szeret számolni. Tudod, mondjuk „Mit evett ma a herceg, gyerekek? Egy csokis kekszet, két csokis kekszet, három csokis kekszet...”

Hideg áramlott be az utcáról, ahogy kinyílt az ajtó, és újabb vendég lépett az étterembe. Isabelle megborzongott, és fekete selyemsáljáért nyúlt. – Nem életszerű.

– Szerinted hogy kéne csinálni? „Mit evett ma a herceg, gyerekek? Egy szerencsétlen földművest, két szerencsétlen földművest, három szerencsétlen földművest...”

– Pszt! – Isabelle a nyakába kötötte a sálát, előrehajolt, és Simon csuklójára tette a kezét. Nagy, sötét szeme hirtelen életre kelt, valahogy úgy, ahogy csak akkor szokott, amikor démonokra vadászik, vagy amikor arra gondol, hogy démonokra fog vadászni. – Nézz oda!

Simon követte a lány tekintetét. Két férfi állt egy üvegajtó előtt, ami mögött polcok során péksütemények sorakoztak: vastag cukormázzal borított fánk, jó pár tányérnyi hókifli, meg krémmel töltött finomságok. A jelek szerint egyik férfit sem érdekelték különösebben az étel. Mindketten alacsony és fájdalmasan soványak voltak, de annyira, hogy az arcsontjuk pengéként feszítette sápatag bőrüket. Mindegyiknek vékony szálú ősz haja volt, halványszürke szeme, és övvel összefogott, földig érő, palaszínű ballonkabátot viseltek.

– Na most – szólta Isabelle –, szerinted kik ezek?

Simon hunyorogva nézte a két férfit. Azok visszanéztek rá, pillák nélküli szemük feneketlen lyukra emlékeztetett. – Leginkább gonosz kerti törpékre hasonlítanak.

– Alattvalók – súgta Isabelle. – Egy vámpír tulajdonai.

– Tulajdonai, úgymint...?

Isabelle türelmetlenül sóhajtott föl. – Az Angyalra, te aztán tényleg nem tudsz semmit a saját fajtádról, mi? Van egyáltalán fogalmad róla, hogyan lesznek a vámpírok?

– Hát, amikor egy apukavámpír és egy anyukavámpír nagyon szeretik egymást...

Isabelle elhúzta a száját. – Oké, azt tudod, hogy a vámpírok szex nélkül szaporodnak, de lefogadom, hogy azt már nem, mi történik pontosan.

– Azt is tudom – közölte Simon. – Azért vagyok vámpír, mert ittam Raphael véréből, mielőtt meghaltam. Vérivás meg halál egyenlő vámpír.

– Nem pontosan – felelte Isabelle. – Azért vagy vámpír, mert ittál Raphael véréből, aztán más vámpírok megharaptak, és csak aztán haltál meg. Valamikor a folyamat során szükség van harapásra is.

– Miért?

– A vámpírok nyálának vannak... bizonyos tulajdonságai. Transzformációs tulajdonságai.

– Pfuj – fintorodott el Simon.

– Ne pfujolj itt nekem! Neked van varázsnyalád! A vámpírok embereket tartanak maguk körül, és belőlük táplálkoznak, ha éppen szűkében vannak a vérnek. Ezek az emberek amolyan két lábon járó italautomaták. – Izzyről süttött az undor. – Azt hinnéd, hogy le vannak gyengülve az állandó vérvesztéstől, csakhogy a vámpírnyálnak gyógyító ereje is van. Növeli a vörösvértetszámot, erősebbek, egészségesebbek lesznek tőle, és tovább is élnek. Ezért nem tiltja meg a Törvény, hogy egy vámpír emberekből táplálkozzon. Igazából nem árt nekik. Persze időnként előfordul, hogy egy vámpír úgy dönt, több kell neki egy kis harapnivalónál, és akar magának egy alattvalót, aztán elkezd rendszeresen táplálkozni a megharapott emberből, amitől az engedelmes marad, és kötődni fog a gazdájához. Az alattvalók bálványozzák

a gazdájukat, és szívesen szolgálják. Nem akarnak mást, csak a közelében lenni. Mint te, amikor visszamentél a Dumontba. Vissza kellett térned a vámpírhoz, akinek ittál a véreből.

– Raphael – szólt rekedten Simon. – Elárulom neked, mostanság nem érzek heves késztetést, hogy a közelében legyek.

– Nem, az elmúlik, amikor valakiből valódi vámpír lesz. Csak az alattvalók azok, akik imádják a gazdájukat, és kényszeresen engedelmeskednek neki. Hát nem világos? Amikor visszamentél a Dumontba, Raphael klánja minden véred kiszívta, te pedig meghaltál, aztán vámpír lett belőled. De ha nem ürítettek volna ki teljesen, és több vámpírvért kaptál volna inkább, alattvaló lett volna belőled.

– Mindez nagyon érdekes – állapította meg Simon –, de nem magyarázza meg, miért bámulnak bennünket.

Isabelle vetett még egy pillantást a két férfira. – Téged bámulnak. Talán meghalt a gazdájuk, és egy másik vámpírt keresnek maguknak. Lehetnének a háziállataid – vigyorgott a fiúra.

– Vagy – morfondírozott Simon – csak krumplis tésztáért jöttek.

– Az alattvalók nem esznek ételt. Vámpírvér és állati vér keverékén élnek, ettől amolyan kábult állapotban léteznek. Nem halhatatlanok, de nagyon lassan öregszenek.

– Szomorú – mondta Simon továbbra is a két férfit méregetve –, de a külsejüket nem őrzik meg.

Isabelle kihúzta magát. – És máris errefelé tartanak. Úgy fest, mindjárt megtudjuk, mit akarnak.

Az alattvalók úgy mozogtak, mintha kerekeken gurulnának. Úgy néztek ki, mint akik nem lépnek, hanem hangtalanul siklanak előre. Másodpercek alatt átszelték az éttermet, és mire a közelükbe értek, Isabelle már elő is kapta az éles kést a csizmája szárából. A fegyver most ott feküdt az asztalon, és ragyogott az étterem fluoreszkáló fényeiben. Sötét, nehéz ezüstből készült,

a markolat mindkét oldalába keresztet égettek. A legtöbb vámpírok ellen tervezett fegyveren akadt néhány kereszt; Simon gyanította, hogy ez azért lehet így, mert a legtöbb vámpír keresztény. Ki gondolta volna, hogy egy nap még az előnyére válik, hogy egy kisebb vallást követ?

– Ne jöjjenek közelebb! – mondta Isabelle ujjait a tőr közelében tartva, ahogy a két alattvaló megtorpant az asztaluk előtt. – Mi járatban vannak?

– Árnnyvadász – szólt a bal oldali férfi halk, sziszegő hangon. – Nem tudtuk, hogy ön is részese lesz ennek a szituációnak.

Isabelle finoman felhúzta a szemöldökét. – Éspedig miféle szituációnak?

A második alattvaló hosszú, sűrke ujjával Simonra mutatott. A körme egészen sárga volt és hegyes. – A Napjáróval van dolgunk.

– Nem, nincs – jelentette ki Simon. – Fogalmam sincs, kik maguk. Egyiküket sem láttam soha.

– Én Mr. Walker vagyok – mondta az első férfi –, ez pedig Mr. Archer. New York városának leghatalmasabb vámpírját szolgáljuk. A legnagyobb manhattani klán fejét.

– Raphael Santiagót – nyugtázta Isabelle. – Ez esetben tudniuk kell, hogy Simon nem tagja egy klánnak sem. Szabadúszó.

Mr. Walker halványan elmosolyodott. – A gazdám abban reménykedett, hogy ezen a helyzeten lehet változtatni.

Simon tekintete találkozott Isabelle-ével az asztal fölött. A lány megvonta a vállát. – Nem azt mondta neked Raphael, hogy tartsd magad távol a klánjától?

– Talán meggondolta magát – vetette fel Simon. – Tudod, milyen. Sze-szélyes. Következetlen.

– Nem tudhatom. Nem igazán találkoztam vele, amióta megfenyegettem, hogy megölöm azzal a gyertyatartóval. Jól viselte. A szeme sem rebtent.

– Fantasztikus – mondta Simon. A két alattvaló rámeredt. A szemük féhéresszürke volt, mint a piszkos hó. – Ha Raphael be akar venni a klánba, az azt jelenti, hogy szeretne tőlem valamit. Akár el is mondhatják, hogy mi az.

– A gazdánk nem avatott be bennünket a terveibe – közölte gőgösen Mr. Archer.

– Akkor túltárgyaltuk – szólta Simon. – Nem megyek.

– Ha nem jön önszántából velünk, fel vagyunk rá hatalmazva, hogy erőt alkalmazzunk önnel szemben.

A tőr mintha magától röppent volna Isabelle kezébe; legalábbis úgy tűnt, hogy a lány alig mozdul, mégis egyetlen szemvillanás alatt a kezében volt, és könnyedén forgatta az ujjai között. – Én nem tenném a maguk helyében.

Mr. Archer rávicsorgott a lányra. – Mikor lettek az Angyal gyermekeiből magányos vámpírok testőrei?

– Nem a testőre vagyok – közölte Isabelle –, hanem a barátnője. Szóval minden jogom megvan hozzá, hogy seggbe rúgjam magukat, ha zaklatják. Így működik ez.

A barátnője? Simon meglepetten pillantott Isabelle-re, de a lány sötét szemével a két alattvalóra meredt. Egyfelől nem emlékezett rá, hogy Isabelle valaha is a barátnőjének nevezte volna magát, másfelől elég sokat elmondott róla, milyen különösen is alakult az élete, hogy éppen ez lepte meg a legjobban ma este, nem pedig az, hogy magához rendelte New York leghatalmasabb vámpírja.

– A gazdánknak – szólta Mr. Walker valószínűleg megnyugtatónak szánt hangon – ajánlata van a Napjára számára...

– Simonnak hívják. Simon Lewisnak.

– Mr. Lewis számára. Megígérhetem, hogy neki is előnye származik belőle, ha hajlandó követni bennünket, és meghallgatni a gazdámot. A gazdám becsületére esküszöm, hogy nem esik bántódása, Napjára, és ha úgy dönt, hogy visszautasítja a gazdám ajánlatát, akkor is szabadon távozhat.

A gazdám, a gazdám. Mr. Walker rajongás és áhítat keverékével a hangjában mondta ki a szót. Simon egy kicsit elborzadt. Milyen rettenetes lehet így kötődni valakihez, miközben az embernek nincs is saját akarata.

Isabelle a fejét rázta, és ajkával hangtalan nemet formált Simon felé. A fiú úgy sejtette, valószínűleg igaza lehet. Isabelle kitűnő Árnyvadász volt. Démonokra és törvényszegő Alvilágiakra – kóbor vámpírokra, fekete mágiát gyakorló boszorkánymesterekre meg elvadult, emberevő vérfarkasokra – vadászott tizenkét éves kora óta, és valószínűleg jobban csinálta, mint bármelyik Árnyvadász a korosztályából saját bátyja, Jace kivételével. Meg persze ott van Sebastian, gondolta Simon, aki jobb volt mindkettejüknél. Csak hogy ő meghalt.

– Jól van – mondta. – Magukkal megyek.

Isabelle szeme elkerekedett. – Simon!

Mindkét alattvaló összedörzsölte a kezét, ahogy a rosszfűük szokták a képregényekben. Igazából nem is maga a mozdulat volt hátborzongató, hanem az, hogy éppen egyszerre és pontosan ugyanúgy csinálták, mintha valaki két bábu zsinórait rángatta volna tökéletes összhangban.

– Nagyszerű – szólta Mr. Archer.

Isabelle lecsapta a törst az asztalra, és ahogy előredőlt, végigsimította az asztal lapját. – Simon – súgta mérgesen –, ne legyél hülye! Semmi okod rá, hogy velük menj. És Raphael egy bunkó.

– Raphael egy vámpírfalka vezére – felelte a fiú. – Az ő vére változtatott vámpírrá. Ő az én... nem is tudom, hogy hívják ezt.

– Ő a nemződ, teremtőd, alkotód... Millió név létezik az ilyenre – vágta rá oda sem figyelve Isabelle. – És lehet, hogy az ő vére tett vámpírrá, de nem miatta lettél Napijárom. – Találkozott a tekintetük az asztal fölött. – *Jace tett Napijáromvá.* De sosem mondta volna ki hangosan: csak kevesen tudták az igazságot, annak a teljes történetét, hogy ki is Jace valójában, és mivé vált általa Simon. – Nem kell azt tenned, amit mond.

– Hát persze hogy nem – felelte halkán Simon. – De ha nem megyek el, szerinted Raphael annyiban hagyja a dolgot? Hát nem fogja. Sosem szállnak le rólam. – A szeme sarkából az alattvalókra pillantott; úgy tűnt, egyetértenek

vele, bár lehet, hogy csak képzelte. – Állandóan a sarkamban lesznek. Amint kilépek az iskolából, Clarynél...

– És? Clary nem tudná kezelni a dolgot? – Isabelle felemelte a kezét. – Hát jó. Legalább hadd menjek veled.

– Szó sem lehet róla – vágott a szavába Mr. Archer. – Ez nem tartozik az Árnivadászokra. Csakis az Éjszaka Gyermekének ügye.

– Nem fogom...

– A Törvény lehetőséget ad rá, hogy bizalmasan intézzük az ügyeinket – jelentette ki mereven Mr. Walker. – A saját fajtánkkal.

Simon rájuk nézett. – Kaphatnánk egy percet? – kérdezte. – Beszélni akarok Isabelle-lel.

Egy pillanatra csend lett. Körülöttük tovább zajlott az éttermi élet. Ahogy a sarki moziban véget ért a film, megindult a késő esti vendégáradat, pincérnők sürgölődtek gőzölgő tányérokkal, a közeli asztaloknál párok nevetgéltek és csevegtek, a pult mögött szakácsok kiáltoztak egymásnak. Senki sem nézett rájuk, és senkinek nem tűnt fel, hogy bármi különös zajlana. Simon már hozzászokott a minden árulkodó jelet eltüntető varázslathoz, de Isabelle társaságában néha a mai napig úgy érezte, hogy láthatatlan üvegfal választja el a többi embertől és a hétköznapi ügyektől.

– Jól van – szólt Mr. Walker, és hátralepett. – De a gazdám nem szereti, ha megvárakoztatják.

Az ajtó közelébe húzódtak, megálltak, akár két szobor, és láthatólag szemernyi sem zavarta őket a hideg levegő, ami beáramlott az utcáról, ahányszor csak egy újabb vendég érkezett vagy távozott. Simon Isabelle-hez fordult. – Semmi baj – mondta. – Nem fognak bántani. Nem is tudnának. Raphael mindent tud... – zavartan mutatott a homlokára – ...erről.

Isabelle átnyúlt az asztal fölött, hátrasimította a fiú haját; az érintése inkább volt sebészi, mint gyengéd. Komoran pillantott Simonra. A fiú éppen elégszer nézte meg a tükörben maga is a Jelet, hogy pontosan tudja, milyen.

Néha úgy tűnt, változik, mint amikor a felhőkbe belelátott alakok mozognak, de mindig tiszta, fekete és valamiképpen fenyegető volt, akár egy idegen nyelven vésett figyelmeztető jel.

– Tényleg... működik? – kérdezte sűgva a lány.

– Raphael szerint igen – felelte Simon –, és nekem sincs okom azt gondolni, hogy nem. – Elkapta a lány csuklóját, és eltolta az arcától. – Nem lesz semmi baj, Isabelle.

A lány sóhajtott. – Minden, amit valaha tanultam, azt sűgja, hogy nem jó ötlet.

Simon megszorította Isabelle ujjait. – Figyelj, te is kíváncsi vagy, mit akar Raphael, nem igaz?

Isabelle megpaskolta a fiú kezét, és hátradólt. – Feltétlen mondj el mindent, amikor végeztél. Engem hívj fel először.

– Úgy lesz. – Simon felállt, és felhúzta a dzsekijén a cipzárt. – Megtennél nekem egy szívességet? Igazából kettőt.

A lány óvatos mosollyal nézett fel. – Mit szeretnél?

– Clary azt mondta, ma este az Intézetben fog tréningezni. Ha összefutok, légy szíves, ne áruld el neki, hová mentem. Csak fölöslegesen aggódna.

Isabelle a szemét forgatta. – Jó, megígérem. És a második szívesség?

Simon odahajolt, és arcon csókolta a lányt. – Kóstold meg a borscsot, mielőtt elmész. Fantasztikus.

Mr. Walker és Mr. Archer nem voltak éppen a legbeszédesebb cimborák. Némán vezették végig Simont a Lower East Side utcáin, és különös, sikló lépéseikkel végig jócskán előtte haladtak. Kezdett későre járni, de az utcák tele voltak emberekkel, akik nehezen szabadultak el a munkahelyükről, vagy egy vacsoráról siettek haza fejüket leszegve, gallérjukat felhajtva a csípős szélben. A St. Mark's Place-en összecukható asztalokat állítottak fel a járdaszegély mellett, és a legkülönfélébb dolgokat árulták az olcsó zoknitól a New Yorkot

ábrázoló ceruzarajzokon át a szantálfa illatú füstölőkig. A falevelek, mint száraz csontok zörögtek a járdán. A levegőben kipufogógáz szaga keveredett a szantálfa illatával, de még ez sem tudta elnyomni az emberi bőr és vér szagát.

Simonnak összeszorult a gyomra. Próbált mindig elég állati vérrrel teli üveget tartani a szobájában – elrejtett egy kis hűtőt a szekrénye aljában, ahol édesanyja nem láthatta meg –, nehogy valaha is megéhezzen. Undorodott a vértől. Azt hitte, meg fogja szokni, és idővel talán kívánja is majd, de hiába ütötte el az éhségét, egyáltalán nem tudta úgy élvezni, ahogy egykor a csokoládét, a vegetáriánus burritót vagy a kávéjégkrémet. A vér vér maradt.

Viszont az éhség rosszabb volt. Az éhség azt jelentette, hogy olyan szagokat érzett, amiket egyáltalán nem akart – a sót a bőrén, az idegenek pórusain kiszivárgó vér édes illatát. Megéhezett tőle, és végtelenül rosszul kezdte érezni magát. Összegörnyedt, bőrdzsekije zsebébe süllyesztette a kezét, és próbált a száján át lélegezni.

Befordultak a Harmadik sugárútra, és megálltak egy étterem előtt, amelyiknek a cégérén ez állt: CLOISTER CAFÉ. A KERTHELYISÉG EGÉSZ ÉVBEN NYITVA. Simon hunyorogva olvasta el a feliratot. – Mit keresünk itt?

– A gazdánk ezt a helyet választotta – közölte szenvtelen hangon Mr. Walker.

– Aha. – Simon nem nagyon értette a dolgot. – Azt gondoltam volna, hogy Raphael stílusához jobban illik, ha mondjuk egy felszenteletlen katedrális tetején vagy egy csontokkal teli kriptában találkozok velem. Sosem néztem volna ki belőle, hogy a divatos éttermeket kedveli.

Mindkét alattvaló rámeredt. – Valami baj van, Napjáró? – kérdezte végül Mr. Archer.

Simon valamiért úgy érezte, mintha megszidták volna. – Nem, semmi gond.

Az étterem belseje sötét volt, az egyik fal mentén márványlapos bárpult húzódott végig. Egyetlen pincér sem szólította meg őket, ahogy átszelték a helyiséget, és egy ajtón át kiléptek a kertbe.

Sok New York-i étterem büszkélkedett kerthelyiséggel, de csak kevés tartott nyitva ilyentájt. Ez a kerthelyiség voltaképpen egy számos épület közé beszorított udvar volt. A falakat olasz virágoskerteket ábrázoló, a szemet becsapó festmények borították. Az arany és rozdszínű őszi levelekkel borított fákra fehér lámpafüzéreket erősítettek, az asztalok között elhelyezett hőszűrők vörösen izzottak. Az udvar közepén apró szökőkútban víz csobogott.

Csak az egyik asztalnál ült valaki, de nem Raphael volt az. Egy széles karimájú kalapot viselő karcsú nő telepedett le a fal közelében. Ahogy Simon csodálkozva rápillantott, felemelte a kezét, és integetett neki. A fiú megfordult, és hátranézett, de persze nem volt ott senki. Walker és Archer továbbindultak, Simon pedig értetlenül követte őket az udvaron át, amíg pár lépésnyire a nőtől meg nem torpantak.

Walker mélyen meghajolt. – Gazdám – mondta.

A nő elmosolyodott. – Walker – szólt. – És Archer. Köszönöm, hogy elhoztátok nekem Simont.

– Várjunk csak egy percet! – Simon a nőről a két alattvalóra pillantott, és vissza. – Maga nem Raphael.

– Te jó ég, dehogy! – A nő levette a kalapját. Hihetetlen mennyiségű ezüstös szőke haj omlott a vállára, és csillant meg a karácsonyi fényben. A nő fehér, ovális, gyönyörű arcát hatalmas világoszöld szempár uralta. Hosszú fekete kesztyűt, fekete selyemblúzt, egyenes szabású szoknyát és a nyaka köré tekert fekete sálát viselt. Lehetetlen lett volna megállapítani a korát – vagyis azt, hogy hány éves lehetett, amikor átváltozott vámpírrá. – Camille Belcourt vagyok. Örvendek a találkozásnak.

Kinyújtotta fekete kesztyűs kezét.

– Nekem azt mondták, hogy Raphael Santiagóval fogok itt találkozni
– mondta Simon anélkül, hogy fogadta volna a kézfogást. – Maga neki dolgozik?

Camille Belcourt nevetése a szökőkút csobogására emlékeztetett. – A lehető leghatározottabban nem. Valamikor régen ő dolgozott nekem.

Azt hittem, valaki más vezeti a vámpírokat, mondta egyszer Simon Idrisben Raphaelnek. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta.

Camille még nem tért vissza közénk, felelte Raphael. *Én helyettesítem.*

– Maga a vámpírok vezére – állapította meg Simon. – A manhattani kláné. – Az alattvalók felé fordult. – Becsaptak. Azt mondták, Raphaellel fogok találkozni.

– Azt mondtam, a gazdánk vár önre – felelte Mr. Walker. A szeme nagy volt és üres; annyira üres, hogy Simonban felmerült, talán nem is akarták félrevezetni, csak előre programozott robotok módjára azt mondták, amit a gazdájuk a szájukba adott, és nem tűnt fel nekik az eltérés az előre eltervezettekhez képest. – És itt is van.

– Valóban. – Camille megvillantotta ragyogó mosolyát alattvalói felé. – Walker, Archer, kérlek benneteket, hagyjatok magunkra. Négyszemközt kell beszélnem Simonnal. – Abban, ahogy kimondta, hogy „Simon” meg „négyszemközt”, volt valami, ami egy titkos cirógatásra emlékeztetett.

Az alattvalók meghajoltak, és visszavonultak. Ahogy Mr. Archer megfordult, Simon horzsolást pillantott meg a nyakán. A hosszú csík olyan sötét volt, hogy festéknek hatott, a közepén pedig két még sötétebb lyuk éktelenkedett, a peremén, száraz, cakkos hússal. Simonon csendes remegés futott végig.

– Kérlek – szólt Camille, és megütögette a székét maga mellett. – Foglalj helyet! Kérsz egy kis bort?

Simon feszengve telepedett le a kemény fémszék szélére. – Nem igazán iszom.

– Hát persze – mondta együtt érzően a nő. – Hiszen ivadék is alig vagy még, igaz? Ne aggódj emiatt. Idővel megtanulhatod, hogyan fogyassz bort és más italokat. A legidősebb fajtársaink között olyanok is akadnak, akik kevés káros hatással tudnak emberi ételleket fogyasztani.

Kevés káros hatással? Simonnak nem nagyon tetszett a dolog. – Sokáig fog tartani? – érdeklődött célzatos pillantásokat vetve a mobiljára, ami elárulta neki, hogy fél tizenegyre jár. – Haza kéne érnem.

Camille kortyolt egyet a borából. – Tényleg? És miért?

Mert anyám ébren vár. Oké, egyáltalán nem fontos, hogy ezt a nő is tudja. – Megzavarták a randimat – szólt. – Csak szeretném tudni, mi volt ilyen fontos.

– Még anyukáddal laksz, igaz? – kérdezte a nő, és letette a poharát. – Kicsit furcsa, hogy egy ilyen különleges vámpír, mint amilyen te vagy, nem költözik el otthonról, és csatlakozik egy klánhoz, nem?

– Tehát azért rángatott el a randimról, hogy gúnyolódhasson rajtam, amiért még anyukámmal élek. Nem lehetett volna ezt egy olyan este csinálni, amikor nincs programom? A legtöbb este megfelelt volna, ha érdekli.

– Nem gúnyolódom rajtad, Simon. – A nő megnyalta az alsó ajkát, mint ha csak a bor utolsó cseppjeit próbálná kiélvezni. – Kíváncsi vagyok, miért nem csatlakoztál Raphael klánjához.

Ami egyben a te klánod is, ugye? – Az a határozott benyomásom támadt, hogy nem látott volna szívesen – felelte Simon. – Azt mondta, békén hagy, ha én is békén hagyom őt. Szóval békén hagytam.

– Valóban? – villant fel Camille zöld szeme.

– Sosem akartam vámpír lenni – mondta Simon, bár maga sem igazán értette, miért mondja el ezeket a dolgokat egy vadidegennek. – Normális életre vágytam. Amikor megtudtam, hogy Napjáró vagyok, azt hittem, minden

esélyem megvan rá. Vagy legalábbis valami hasonlóra. Járhatok iskolába, élhetek otthon, találkozhatom anyukámmal meg a nővéremmel...

– Feltéve, hogy sosem táplálkozol belőlük – szólt a nő. – Feltéve, hogy el tudod előlük titkolni a vérszomjadat. Sosem ettél még emberből, igaz? Csak zacskós véren élsz. Bűdös, állati véren. – Elfintorodott.

Simonnak eszébe jutott Jace, de gyorsan a háttérbe szorította a gondolatot. Jace nem is volt igazán ember. – Nem, nem ettem még emberből.

– Fogsz. És utána sosem felejtet el. – A nő előrehajolt, világos haja végigsímította Simon kezét. – Nem rejtheted el örökké a valódi önmagadat.

– Melyik tinédzser nem hazudik a szüleinek? – kérdezte Simon. – Akárhogy is, nem tudom, magát ez miért érdekli. Ami azt illeti, még mindig nem tudom, miért vagyok itt.

Camille még közelebb hajolt, amitől fekete selyemblúzának előrebugygyant a nyaka. Ha Simon még ember lett volna, biztosan elpirul. – Megmutatod?

Simon szinte érezte, ahogy kidülled a szeme. – Mit kéne megmutatnom?

A nő elmosolyodott. – A Jelet, buta fiú. A Vándor Jélet.

Simon kinyitotta a száját, aztán megint bezárta. *Honnan tudja?* Nagyon kevesen tudtak a jelről, amit Clarytól kapott Idrisben. Raphael azt mondta, szigorúan titokban kell tartani, és Simon nem is fecsegett róla senkinek.

De Camille tekintete rezzenéstelen maradt, és valami oknál fogva Simon engedelmességni akart neki. Volt valami abban, ahogy ránézett, meg a hangja csengésében. A fiú felemelte a kezét, és félrehúzta a haját, hogy a nő megnézhesse a homlokát.

Camille szeme elkerekedett, a szája enyhén szétnyílt. Óvatosan a nyakához érintette az ujját, mintha nem létező pulzusát akarná ellenőrizni.

– Ó – szólt –, hogy te milyen szerencsés vagy, Simon!

– Átok ez – felelte a fiú –, nem áldás. Maga is tudja, igaz?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

A nő szeme felcsillant. – „Akkor monda Káin az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysen elhordozhatnám.” Te el tudod hordozni, Simon?

A fiú hátradőlt, haja visszahullott a homloka elé. – Kibírom.

– De nem akarod. – A nő végigfuttatta kesztyűs ujját a pohár peremén, miközben tekintetét továbbra is Simonra szegezte. És ha fel tudnék ajánlani neked egy lehetőséget, amivel előnyt tudnál kovácsolni abból, amit most átoknak tekintesz?

Azt mondanám, végre kibököd, hogy miért hozattál ide, ami kezdetnek nem rossz. – Hallgatom.

– Felismerted a nevemet, amikor bemutatkoztam – mondta Camille. – Raphael már beszélt rólam, igaz? – Volt valami nagyon halvány akcentusa, amit Simon nem igazán tudott hová tenni.

– Azt mondta, maga a klán vezére, és ő csak arra az időre lett főnök, amíg maga távol van. Helyettesíti, mint egy alelnök, vagy valami ilyesmi.

– Á! – A nő finoman az alsó ajkába harapott. – Ami azt illeti, ez nem teljesen így van. Szeretném elmondani neked az igazat, Simon. Aztán teszek egy ajánlatot. Először viszont a szavadat kell adnod valamire.

– És mi lenne az?

– Hogy minden, ami ma este elhangzik itt kettőnk között, titokban maradjon. Senki sem tudhat róla. Még a vörös hajú kis barátod, Clary sem. Még a két barátnőd sem. Még Lightwoodék sem. Senki.

Simon hátradőlt. – És mi van, ha nem ígérem meg?

– Akkor elmehetsz, ha úgy tetszik – válaszolta a nő. – Csakhogy akkor sosem tudod meg, mit akartam mondani neked, azt pedig később biztosan megbánod.

– Kíváncsi vagyok – mondta Simon. – Csak azt nem tudom, hogy elég kíváncsi vagyok-e.

A nő tekintetében megcsillanó csodálkozásba és vidámságba mintha némi tisztelet is vegyült volna. – Semmi közük ahhoz, amit most mondani